

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Ιανουαρίου 2009*

Στην υπόθεση T-162/06,

Kronoply GmbH & Co. KG, με έδρα το Heiligengrabe (Γερμανία), εκπροσωπούμενη
από τους R. Nierer και L. Gordalla, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης, αρχικώς, από τους
K. Gross και T. Scharf και, στη συνέχεια, από τους V. Kreuzschitz, K. Gross και T. Scharf,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

με αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2006/262/ΕΚ της Επιτροπής, της 21ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 5/2004 (πρώην N 609/2003) την οποία προτίθεται να χορηγήσει η Γερμανία υπέρ της Kronoply (ΕΕ 2006, L 94, σ. 50),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο, Μ. Prek και V. Ciucă, δικαστές,
γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- ¹ Η προσφεύγουσα, Kronoply GmbH & Co. KG, είναι επιχείρηση γερμανικού δικαίου η οποία κατασκευάζει παράγωγα προϊόντα ξύλου.

- 2 Στις 28 Ιανουαρίου 2000, η προσφεύγουσα υπέβαλε, στην Investitionsbank des Landes Brandenburg (τράπεζα επενδύσεων του ομοσπόνδου κράτους του Βρανδεμβούργου, στο εξής: ILB), αίτηση επιχορηγήσεως ποσού 77 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM) (39,36 εκατομμυρίων ευρώ) με σκοπό την ανέγερση εγκαταστάσεων παραγωγής σανίδων προσανατολισμένων σωματιδίων συνολικού κόστους 220 εκατομμυρίων DEM (112,5 εκατομμυρίων ευρώ).
- 3 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2000, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), κοινοποίησε στην Επιτροπή σχέδιο επενδυτικής ενισχύσεως υπέρ της προσφεύγουσας ύψους 77 εκατομμυρίων DEM, για την κατασκευή εγκαταστάσεων παραγωγής σανίδων προσανατολισμένων σωματιδίων, το οποίο ενέπιπτε στο πολυτομεακό πλαίσιο για τις περιφερειακές ενισχύσεις προς μεγάλα επενδυτικά σχέδια (ΕΕ 1998, C 107, σ. 7, στο εξής: πολυτομεακό πλαίσιο), ως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Η κοινοποίηση αυτή καταχωρίστηκε και εξετάστηκε από την Επιτροπή υπό τον αριθμό N 813/2000 (στο εξής: διαδικασία N 813/2000).
- 4 Το ανώτατο ποσό ενισχύσεως χορηγούμενης βάσει του πολυτομεακού πλαισίου καθορίζεται βάσει υπολογισμού, κατά τον οποίο λαμβάνονται υπόψη διάφοροι παράμετροι, ιδίως δε η κατάσταση του ανταγωνισμού στον οικείο τομέα, που αποκαλείται συντελεστής T και περιλαμβάνει τέσσερα επίπεδα: 0,25, 0,5, 0,75 και 1. Εν προκειμένω, το σχέδιο κοινοποιήθηκε κατ' αρχάς από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με συντελεστή T 1, ο οποίος αντιστοιχεί σε σχέδιο με καμία αρνητική συνέπεια στον ανταγωνισμό.
- 5 Μετά από ανταλλαγή επιστολών με την Επιτροπή, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας τροποποίησε, στις 19 Ιουνίου 2001, την κοινοποίησή της ως προς την ένταση της ενισχύσεως. Γνωστοποίησε, μεταξύ άλλων, στην Επιτροπή ότι «αποφάσισε να μειώσει τον κοινοποιηθέντα συντελεστή ανταγωνισμού από το 1 στο 0,75». Ο συντελεστής T 0,75 εφαρμόζεται στα σχέδια που συνεπάγονται αύξηση παραγωγικής

ικανότητας σε ένα τομέα που χαρακτηρίζεται από διαρθρωτική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα ή/και παρακμάζουσα αγορά. Κατ' εφαρμογήν του συντελεστή T 0,75, η ένταση της ενισχύσεως μειώθηκε από το 35 στο 31,5 %, ήτοι σε συνολικό ποσό ενισχύσεως 69,3 εκατομμυρίων DEM (35,43 εκατομμυρίων ευρώ) αντί 77 εκατομμυρίων DEM (39,36 εκατομμυρίων ευρώ) που είχαν αρχικώς κοινοποιηθεί.

- 6 Στις 3 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999, εξέδωσε απόφαση περί μη προβολής αντιρρήσεων για τη χορήγηση της ενισχύσεως αυτής, η οποία δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 11ης Αυγούστου του ίδιου έτους (EE C 226, σ. 14).
- 7 Με έγγραφο της 3ης Ιανουαρίου 2002, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε αίτηση τροποποίησης της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001, με το αιτιολογικό ότι η σχετική αγορά δεν μπορούσε να θεωρηθεί παρακμάζουσα, πράγμα που συνεπαγόταν την εφαρμογή συντελεστή T 1 και την αύξηση της έντασης της εγκριθείσας ενισχύσεως από το 31,5 στο 35 % του κόστους της επιλέξιμης επένδυσης.
- 8 Με έγγραφο της 5ης Φεβρουαρίου 2002, η Επιτροπή αρνήθηκε να τροποποιήσει την απόφασή της 3ης Ιουλίου 2001, με το αιτιολογικό ότι η ενίσχυση είχε εκτιμηθεί βάσει ορθού υπολογισμού όλων των εφάρμοστέων κριτηρίων.
- 9 Θεωρώντας ότι το έγγραφο αυτό αποτελούσε απόφαση της Επιτροπής, η προσφεύγουσα άσκησε κατ' αυτής προσφυγή ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη από το Πρωτοδικείο, με τη διάταξη της 5ης Νοεμβρίου 2003, T-130/02, Kronoply κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-4857), λόγω ελλείψεως πράξεως δεκτικής προσφυγής.

- 10 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2003, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας γνωστοποίησε στην Επιτροπή την πρόθεσή της να χορηγήσει επενδυτική επιχορήγηση στην προσφεύγουσα ύψους 3 936 947 εκατομμυρίων ευρώ, βάσει του πολυτομεακού πλαισίου. Η ενίσχυση αυτή καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό N 609/03.
- 11 Με έγγραφο της 18ης Φεβρουαρίου 2004, η Επιτροπή ενημέρωσε την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σχετικά με την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, με το αιτιολογικό ότι είχε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το αν η πρόσθετη κοινοποιηθείσα ενίσχυση είχε οποιονδήποτε χαρακτήρα κινήτρου και αν ήταν αναγκαία.
- 12 Αφού έλαβε τις παρατηρήσεις της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της προσφεύγουσας, η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Σεπτεμβρίου 2005 την απόφαση 2006/262/ΕΚ σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 5/2004 (πρώην N 609/2003) την οποία προτίθεται να χορηγήσει η Γερμανία υπέρ της Kronoply (ΕΕ 2006, L 94, σ. 50, στο εξής: Απόφαση).
- 13 Η αιτιολογική σκέψη 42 της Αποφάσεως έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Δεδομένου ότι η ενίσχυση ούτε λειτουργεί ως κίνητρο ούτε είναι απαραίτητη, δεν εφαρμόζεται καμία από τις παρεκκλίσεις του άρθρου 87, παράγραφος 2 ή 3, [ΕΚ]. Συνεπώς, η ενίσχυση αποτελεί ασυμβίβαστη λειτουργική ενίσχυση και δεν μπορεί να εφαρμοστεί.»

14 Το άρθρο 1, της Αποφάσεως έχει ως εξής:

«Η κρατική ενίσχυση ύψους 3 936 947 ευρώ, την οποία η Γερμανία σύμφωνα με την κοινοποίηση Ν 609/2003 προτίθεται να χορηγήσει υπέρ της Kronoply [...], είναι ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά.

Συνεπώς, η ενίσχυση αυτή δεν δύναται να χορηγηθεί.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιουνίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

16 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 3ης Σεπτεμβρίου 2008.

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την Απόφαση,

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή,

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

19 Η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της προσφυγής της, οι οποίοι αντλούνται, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, δεύτερον, από παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 659/1999, τρίτον, από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ, του άρθρου 88 ΕΚ και των κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα (ΕΕ 1998, C 74,

σ. 9, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές), τέταρτον, από ύπαρξη προδήλων πλανών της Επιτροπής κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και, πέμπτον, από ύπαρξη προδήλων πλανών της Επιτροπής κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και από κατάχρηση εξουσίας.

Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

20 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, αφενός, ότι δεν είναι σε θέση να γνωρίζει τις δικαιολογίες της Επιτροπής, στον βαθμό που η Απόφαση περιέχει μια λογική ανακολουθία στη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, καθόσον αυτό, συγκεκριμένα, αρνείται ότι η ενίσχυση έχει χαρακτήρα κινήτρου, χωρίς ωστόσο να εξετάσει αν ο χαρακτήρας αυτός υφίσταται βάσει των κριτηρίων που η ίδια έχει καθορίσει. Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές, η ενίσχυση έχει χαρακτήρα κινήτρου όταν η αίτηση χορηγήσεως της υποβάλλεται πριν από την υλοποίηση του σχεδίου, πράγμα που όντως ισχύει εν προκειμένω. Η Επιτροπή, μην αναφέροντας το πραγματικό αυτό στοιχείο, ευθύνεται όχι μόνο για ανακρίβεια κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, αλλά και για ελλιπή αιτιολογία.

21 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφετέρου, ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε τη δυνατότητα, την οποία ρητώς αναφέρει το Πρωτοδικείο με τη νομολογία του, τροποποίησως μιας ήδη χορηγηθείσας και εγκριθείσας ενισχύσεως, καθόσον απαιτεί με την Απόφαση να πρόκειται για άλλο επενδυτικό σχέδιο για το οποίο απαιτείται νέα αίτηση χορηγήσεως. Εντεύθεν προκύπτει ανεπαρκής αιτιολογία της Αποφάσεως.

- 22 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψή του λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 23 Από τη διατύπωση και από το περιεχόμενο της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξε η προσφεύγουσα προς στήριξη των δύο αιτιάσεων που προέβαλε στο πλαίσιο του λόγου που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ προκύπτει ότι οι εν λόγω αιτιάσεις δεν αφορούν, κατά κυριολεξία, ελλιπή ή ανεπαρκή αιτιολογία, η οποία εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ. Οι εν λόγω αιτιάσεις συγχέονται, στην πραγματικότητα, με την επίκριση της βασιμότητας της Αποφάσεως και συνεπώς της ουσιαστικής νομιμότητας της πράξεως αυτής, η οποία, κατά την προσφεύγουσα, είναι παράνομη λόγω, μεταξύ άλλων, της εκ μέρους της Επιτροπής παραβάσεως του άρθρου 87 ΕΚ και των κατευθυντήριων γραμμών, ειδικότερα δε λόγω εσφαλμένης εκτιμήσεως του χαρακτήρα της επίδικης ενισχύσεως ως κινήτρου και της αναγκαιότητάς της, και λόγω καταχρήσεως εξουσίας την οποία φέρεται ότι διέπραξε η καθής.
- 24 Είναι, συναφώς, ενδεικτικό ότι οι αιτιάσεις που αφορούν το ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την ημερομηνία υποβολής της αρχικής αιτήσεως ενισχύσεως και την αναγνωριζόμενη από το Πρωτοδικείο δυνατότητα τροποποιήσεως της ήδη χορηγηθείσας και εγκριθείσας ενισχύσεως επαναλαμβάνονται ρητώς με την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία αυτή επιδιώκει να αποδείξει την εσφαλμένη εκτίμηση του χαρακτήρα ως κινήτρου και της αναγκαιότητας της επίδικης ενισχύσεως, καθώς και τη φερόμενη κατάχρηση εξουσίας.
- 25 Επιβάλλεται, εν πάση περιπτώσει, η διαπίστωση ότι η αιτιολογία της Αποφάσεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ, όπως το ερμηνεύει η νομολογία.

- 26 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την εν λόγω πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία, εφόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και των συμφραζομένων, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 809, σκέψη 19, της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψεις 15 και 16, και της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-56/93, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-723, σκέψη 86).
- 27 Από την αιτιολογική σκέψη 42 της Αποφάσεως προκύπτει ότι το μέτρο που κοινοποίησαν οι γερμανικές αρχές στις 22 Δεκεμβρίου 2003 θεωρήθηκε από την Επιτροπή μη δυνάμενη να εγκριθεί λειτουργική ενίσχυση, λόγω του ότι δεν είχε τον χαρακτήρα κινήτρου και δεν ήταν αναγκαία.
- 28 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή αιτιολογεί ρητώς με την Απόφαση το συμπέρασμά της ως προς το ότι η επίδικη ενίσχυση δεν είχε τον χαρακτήρα κινήτρου και δεν ήταν αναγκαία.
- 29 Πρέπει να τονιστεί, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή, παραπέμποντας ρητώς στη διάταξη Κρονοπλύ κατά Επιτροπής, σκέψη 9 ανωτέρω, αναφέρει ότι θεωρεί ότι ένα κράτος μέλος μπορεί να κοινοποιήσει μια νέα ενίσχυση ή να τροποποιήσει ένα σχέδιο που έχει ήδη εγκριθεί, περιλαμβανομένων και διαφορετικών τμημάτων μιας κρατικής

ενισχύσεως υπέρ ενός συγκεκριμένου σχεδίου, και η Επιτροπή μπορεί να τα εγκρίνει, υπό την προϋπόθεση ότι για κάθε τμήμα της ενισχύσεως μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη κινήτρου και αναγκαιότητας της ενισχύσεως. (αιτιολογική σκέψη 24 της Αποφάσεως).

- 30 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, επίσης, με την αιτιολογική σκέψη 28 της Αποφάσεως, τα όσα προβλέπει το σημείο 4.2 των κατευθυντήριων γραμμών, σύμφωνα με το οποίο πρέπει να τεκμαίρεται ότι η ενίσχυση έχει χαρακτήρα κινήτρου όταν ο αποδέκτης της ενισχύσεως έχει υποβάλει την αίτηση χορήγησης της ενισχύσεως πριν από την έναρξη της εκτελέσεως του σχεδίου. Από απλή ανάγνωση των αιτιολογικών σκέψεων 24 και 26 έως 35 της Αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε πράγματι την προϋπόθεση περί του αν η ενίσχυση έχει χαρακτήρα κινήτρου, εξηγώντας γιατί οι ιδιάζουσες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως της παρείχαν τη δυνατότητα να αποκλείσει το τεκμήριο του σημείου 4.2 των κατευθυντήριων γραμμών και να καταλήξει στο ότι η ενίσχυση δεν είχε χαρακτήρα κινήτρου.
- 31 Ομοίως, η Επιτροπή ανέφερε σαφώς, στην αιτιολογική σκέψη 24, καθώς και στις αιτιολογικές σκέψεις 36 έως 39 της Αποφάσεως, τους λόγους που της επέτρεπαν να καταλήξει στην έλλειψη αναγκαιότητας της επίδικης ενισχύσεως.
- 32 Από τα ανωτέρω προκύπτει συνεπώς ότι, αφενός, στη προσφεύγουσα δόθηκε πλήρως η δυνατότητα να κατανοήσει τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή να κηρύξει την επίδικη ενίσχυση ασύμβατη προς την κοινή αγορά, όπως μαρτυρούν τα σημαντικά τμήματα των υπομνημάτων της που η προσφεύγουσα αφέρωσε στην κατ' αυτήν εσφαλμένη εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τον χαρακτήρα κινήτρου και την αναγκαιότητα της επίδικης ενισχύσεως, και, αφετέρου, το Πρωτοδικείο μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του.
- 33 Επομένως, ο λόγος που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 659/1999

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 34 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999 παρέχει τη νομική βάση για την τροποποίηση ήδη εγκριθείσας ενισχύσεως και, κυρίως, για την αύξησή της και ότι η Επιτροπή, εν προκειμένω, παρέβη τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού.
- 35 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον το Συμβούλιο παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να ανακαλεί μια απόφαση και να επιβάλλει την επιστροφή της ενισχύσεως στην περίπτωση κατά την οποία τα παρασχεθέντα στοιχεία δεν είναι ακριβή, πρέπει, κατά μείζονα λόγο, να παρέχεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να τροποποιεί και να αυξάνει μια χορηγηθείσα ενίσχυση. Συγκεκριμένα, η τροποποίηση και η αύξηση μιας ενισχύσεως συνιστούν πολύ λιγότερο σημαντικές προσβολές των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων απ' ό,τι η ανάκληση.
- 36 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Μολονότι η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση «των διατάξεων» του κανονισμού 659/1999, στην επιχειρηματολογία της αναφέρει μόνο το άρθρο 9 του εν λόγω κανονισμού.

38 Το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999, με τίτλο «Ανάκληση απόφασης», έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή μπορεί να ανακαλέσει μια απόφαση που έλαβε σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 ή 3, ή το άρθρο 7, παράγραφοι 2, 3, 4, αφού δώσει πρώτα στο οικείο κράτος μέλος την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του, εφόσον η απόφαση βασίστηκε σε εσφαλμένες πληροφορίες παρασχεθείσες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, και οι οποίες ήσαν καθοριστικές για την απόφαση. Πριν ανακαλέσει μια απόφαση και λάβει νέα απόφαση, η Επιτροπή κινεί την επίσημη διαδικασία έρευνας δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 4. Τα άρθρα 6, 7 και 10, το άρθρο 11, παράγραφος 1, και τα άρθρα 13, 14, και 15, εφαρμόζονται, *mutatis mutandis*.»

39 Από απλή ανάγνωση του γράμματος του άρθρου 9 του κανονισμού 659/1999 προκύπτει ότι το άρθρο αυτό αποκλειστικό σκοπό έχει να παράσχει στην Επιτροπή την εξουσία ανακλήσεως των αποφάσεών της και ότι εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις όπου στην Επιτροπή διαβιβάστηκαν ανακριβή στοιχεία και βάσει των στοιχείων αυτών το θεσμικό αυτό όργανο εξέδωσε απόφαση διαπιστώνουσα την έλλειψη ενισχύσεως ή κηρύσσουσα ενίσχυση ασύμβατη προς την κοινή αγορά.

40 Όπως όμως ορθώς τονίζει η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δέχεται ρητώς με την προσφυγή της ότι «τέτοια περίπτωση δεν συντρέχει εν προκειμένω, καθόσον τα παρασχεθέντα στοιχεία δεν ήσαν ανακριβή». Πρέπει επίσης να τονισθεί ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν ανακάλεσε την απόφασή της της 3ης Ιουλίου 2001.

41 Η *a fortiori* συλλογιστική της προσφεύγουσας συνίσταται στην πραγματικότητα στη συναγωγή από το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999 της δυνατότητας της Επιτροπής να εκδίδει, βάσει του εν λόγω άρθρου, απόφαση εγκρίνουσα την τροποποίηση της ήδη

χορηγηθείσας και εγκριθείσας ενισχύσεως, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει δεκτό από το Πρωτοδικείο, καθόσον στηρίζεται σε ιδιαίτέρως ευρεία και προδήλως contra legem ερμηνεία του εν λόγω άρθρου.

- 42 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999 μπορούσε να θεωρηθεί προσήκουσα νομική βάση για την έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως, τούτο δεν θα σήμαινε ότι κάθε πρόσθετη ενίσχυση κοινοποιηθείσα, όπως εν προκειμένω, στην Επιτροπή θα ήταν οπωσδήποτε συμβατή προς την κοινή αγορά.
- 43 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο αντλούμενος από παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 659/1999 λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση των άρθρων 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ και 88 ΕΚ, καθώς και των κατευθυντηρίων γραμμών

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Ως προς το αν η ενίσχυση έχει τον χαρακτήρα κινήτρου

- 44 Η προσφεύγουσα αναφέρει, πρώτον, ότι, σύμφωνα με το σημείο 4.2, τρίτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών, για να πληρούται το κριτήριο του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου, αρκεί η αίτηση ενισχύσεως να έχει υποβληθεί πριν από την έναρξη εκτελέσεως του σχεδίου. Το μοναδικό αυτό κριτήριο πληρούται εν προκειμένω,

καθόσον η αίτηση ενισχύσεως υποβλήθηκε στον αρμόδιο εθνικό οργανισμό στις 28 Ιανουαρίου 2000, ήτοι πριν από την έναρξη των εργασιών για την εκτέλεση του σχεδίου. Η Επιτροπή, μολονότι υπενθύμισε στην Απόφαση το διαλαμβανόμενο στο σημείο 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών κριτήριο, δεν εξέτασε τον χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου σε σχέση με το χρονικό σημείο κατά το οποίο η προσφεύγουσα κοινοποίησε το σχέδιο στις εθνικές αρχές, αλλά σε σχέση με το χρονικό σημείο κατά το οποίο το κράτος μέλος κοινοποίησε την επίδικη ενίσχυση, πράγμα που οδήγησε την Επιτροπή να παραβεί την εν λόγω διάταξη

45 Η προσέγγιση που ακολουθεί η Επιτροπή στην Απόφαση, όσον αφορά τόσο το χρονικό σημείο της κοινοποίησης που έλαβε υπόψη όσο και το γεγονός ότι το σχέδιο ολοκληρώθηκε πριν την κοινοποίηση αυτή, δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου, έρχεται σε αντίθεση προς την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 2002, T-126/99, Graphischer Maschinenbau κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-2427), και αγνοεί την οικονομική πραγματικότητα.

46 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει, δεύτερον, ότι ζήτησε ενίσχυση 77 εκατομμυρίων DEM, αντιπροσωπεύουσα το 35 % του κόστους των επενδύσεων, και έλαβε από την ILB 69,3 εκατομμύρια DEM, που αντιπροσωπεύουν το 31,5 % του ύψους της επενδύσεως. Η αίτηση της προσφεύγουσας εξακολουθεί να ισχύει για ποσό 7,7 εκατομμυρίων DEM, ήτοι 3,5 % του ύψους της επενδύσεως, δεδομένου ότι η διοικητική διαδικασία ανακοπής ενώπιον της ILB δεν έχει ακόμη περαιωθεί.

47 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κακώς η Επιτροπή θεώρησε με την Απόφαση ότι η αρχική αίτηση ενισχύσεως «εξαντλήθηκε» με την έκδοση της αποφάσεως της 3ης Ιουλίου 2001, καθόσον η Επιτροπή αποφάνθηκε ως προς τμήμα μόνο της αιτηθείσας ενισχύσεως. Η προσφεύγουσα παρατηρεί επιπλέον ότι η Απόφαση εκδόθηκε ως απάντηση σε «αίτηση τροποποιήσεως», όπως αυτή ρητώς διαλαμβάνεται στην κοινοποίηση των γερμανικών αρχών της 22ας Δεκεμβρίου 2003.

48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, τρίτον, ότι η Επιτροπή παραγνωρίζει το γεγονός ότι δεν είναι αναγκαίο να υφίστανται νέες επιτρεπόμενες δαπάνες για να εγκρίνει και άλλη ενίσχυση πέραν της ήδη χορηγηθείσας. Το ότι υφίσταται, κατ' αρχήν, η δυνατότητα λήψεως περισσότερων ενισχύσεων για ένα και το αυτό σχέδιο και, κατά συνέπεια, για τις ίδιες επιτρεπόμενες δαπάνες προκύπτει από την τελευταία περίοδο της αιτιολογικής σκέψης 5 του κανονισμού (ΕΚ) 69/2001 της Επιτροπής, της 12ης Ιανουαρίου 2001, για την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της Συνθήκης ΕΚ στις ενισχύσεις ήσσονος σημασίας (ΕΕ L 10, σ. 30). Η λύση αυτή έχει εφαρμογή στις περιφερειακές ενισχύσεις, υπό την επιφύλαξη της τηρήσεως του ανωτάτου ορίου ενισχύσεως 35 % που καθορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του πολυτομεακού πλαισίου. Εν προκειμένω, όμως, μια ένταση ενισχύσεως 35 % είναι συμβατή προς την κοινή αγορά, δεδομένου ότι ο συντελεστής «κατάσταση του ανταγωνισμού» που πρέπει να ληφθεί υπόψη δεν είναι 0,75, αλλά 1.

— Επί της απουσίας αναγκαιότητας

49 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στον τομέα των περιφερειακών ενισχύσεων, η Επιτροπή έχει διευκρινίσει και περιορίσει το κριτήριο της αναγκαιότητας, υπό την έννοια ότι αρκεί, για να αναγνωρισθεί η αναγκαιότητα μιας ενισχύσεως, να έχει υποβληθεί η αίτηση πριν από την έναρξη υλοποίησής του σχεδίου. Στον βαθμό αυτό, η εξέταση του κριτηρίου της αναγκαιότητας αντιστοιχεί στην εξέταση του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου.

50 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το κριτήριο αυτό της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως ενισχύσεως εφαρμόζεται επίσης στην περίπτωση τροποποίησης της χορηγηθείσας ενισχύσεως και παρατηρεί ότι η Επιτροπή δέχεται και η ίδια ότι η δυνατότητα αυξήσεως της ενισχύσεως, την οποία αναφέρει η νομολογία του Πρωτοδικείου, δεν αφορά μόνο την περίπτωση απολύτως νέου σχεδίου. Πλέον των παραδειγμάτων που παρέθεσε η Επιτροπή σχετικά με τις περιπτώσεις όπου θα μπορούσε να επιτραπεί τροποποίηση ενισχύσεως ή πρόσθετη ενίσχυση, θα έπρεπε να προστεθεί η περίπτωση όπου, όπως εν προκειμένω, η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη

αξιολόγηση της αγοράς, επιδιώκεται μια ομοιόμορφη πρακτική εγκρίσεως της Επιτροπής και η αρχική εθνική διοικητική διαδικασία δεν έχει ακόμα περατωθεί.

- 51 Η ερμηνεία της εννοίας της αναγκαιότητας που δίδει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 39 της Αποφάσεως είναι επιπλέον εσφαλμένη, δεδομένου ότι η Επιτροπή παραγνωρίζει το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είχε την υποχρέωση, σύμφωνα με τις διατάξεις της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας, να υλοποιήσει το σχέδιο εντός προθεσμίας 36 μηνών, ήτοι πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005, διότι άλλως θα έχανε το σύνολο της ενισχύσεως. Είναι αντιφατικό να ζητείται από την προσφεύγουσα να υλοποιήσει το σχέδιο εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος, θεωρώντας ταυτόχρονα ότι η εμπρόθεσμη υλοποίηση του σχεδίου συνεπάγεται την απώλεια της δυνατότητας εγκρίσεως μιας αυξήσεως της ενισχύσεως. Μια τέτοια προσέγγιση ισοδυναμεί με άρνηση της νομολογίας του Πρωτοδικείου, η οποία προβλέπει τη δυνατότητα τροποποίησης μιας ενισχύσεως ή τη χορήγηση πρόσθετης ενισχύσεως.

— Επί του χαρακτηρισμού της ενισχύσεως ως λειτουργικής

- 52 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι είναι εσφαλμένος ο εκ μέρους της Επιτροπής χαρακτηρισμός της ενισχύσεως ως λειτουργικής που περιέχεται στην Απόφαση, καθόσον η κοινοποίηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας αφορούσε μια περιφερειακή ενίσχυση και το σύνολο των στοιχείων που αυτή παρέσχε στην Επιτροπή αφορούσαν τις απαιτήσεις του πολυτομεακού πλαισίου.

- 53 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

— Επί του παραδεκτού του λόγου

- 54 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Η έκθεση αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάζει την άμυνά του και το Πρωτοδικείο να κρίνει την προσφυγή, ενδεχομένως, χωρίς να χρειαστεί πρόσθετες πληροφορίες. Ως εκ τούτου, το δικόγραφο πρέπει να διευκρινίζει σε τι συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή, οπότε η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του Κανονισμού Διαδικασίας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-102/92, *Vihō κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1995, σ. II-17, σκέψη 68, και της 14ης Μαΐου 1998, T-352/94, *Mo och Domsjö κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1998, σ. II-1989, σκέψη 333).
- 55 Μια τέτοια παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας συγκαταλέγεται μεταξύ των λόγων απαραδέκτου που το Πρωτοδικείο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αφού ακούσει τους διαδίκους, δυνάμει του άρθρου 113 του εν λόγω κανονισμού (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, *Automec κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψεις 73 και 74, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, *Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 75).
- 56 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα απλώς προβάλλει παράβαση του άρθρου 88 ΕΚ, χωρίς να διατυπώνει κανένα επιχειρήμα προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού. Ερωτηθείσα σχετικά από το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δεν παρέσχε καμία διευκρίνιση.

57 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο υπό κρίση λόγος πρέπει να κριθεί απαράδεκτος, καθόσον αφορά την παράβαση του άρθρου 88 ΕΚ.

— Επί του βασίμου του λόγου

58 Δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι καμία από τις εξαιρέσεις του άρθρου 87, παράγραφοι 2 και 3, ΕΚ δεν μπορούσε να εφαρμοσθεί στην κρατική ενίσχυση των 3 936 947 ευρώ που η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προετίθετο να χορηγήσει στην προσφεύγουσα και ότι η εν λόγω ενίσχυση έπρεπε συνεπώς να κηρυχθεί ασύμβατη προς την κοινή αγορά.

59 Τόσο από τη διάρθρωση της Αποφάσεως όσο και από το περιεχόμενο των αιτιολογικών σκέψεων της προκύπτει ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής στηρίζεται σε δύο χωριστούς πυλώνες, ήτοι στην απουσία κινήτρου και στην απουσία αναγκαιότητας της επίδικης ενισχύσεως. Έτσι, η Επιτροπή διευκρινίζει στην αιτιολογική σκέψη 20 της Αποφάσεως ότι «στην παρούσα υπόθεση δεν πληρούνται οι δύο βασικές προϋποθέσεις του κινήτρου και της αναγκαιότητας».

60 Έστω και αν, σε ορισμένες περιπτώσεις, οι δύο αυτές προϋποθέσεις μπορούν να αλληλεπικαλύπτονται, εκάστη των εν λόγω προϋποθέσεων του συμβατού των ενισχύσεων έχει ίδια σημασία, οπότε οι δύο πυλώνες της Αποφάσεως που αφορούν την έλλειψη κινήτρου και την έλλειψη αναγκαιότητας πρέπει να θεωρούνται αυτοτελείς. Στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί, τελικώς, ειδικώς έκαστον των πυλώνων της Αποφάσεως.

- 61 Ερωτηθέντες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι δύο διάδικοι επιβεβαίωσαν την ανάγνωση αυτή του περιεχομένου της Αποφάσεως και την αναγκαία σώρευση των δύο προϋποθέσεων που αφορούν τον χαρακτήρα ως κινήτρου και την αναγκαιότητα της ενισχύσεως προκειμένου να γίνει δεκτό το συμβατό αυτής προς την κοινή αγορά, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της συνεδριάσεως.
- 62 Στο σημείο αυτό πρέπει να υπομνησθεί ότι, στον βαθμό που ορισμένα στοιχεία της αιτιολογίας αποφάσεως μπορούν από μόνα τους να τη δικαιολογήσουν επαρκώς κατά νόμο, τα ελαττώματα που ενδεχομένως πάσχουν άλλα στοιχεία της αιτιολογίας δεν ασκούν, εν πάση περιπτώσει, επιρροή στο διατακτικό της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 2001, C-302/99 P και C-308/99 P, Επιτροπή και Γαλλία κατά TF1, Συλλογή 2001, σ. I-5603, σκέψεις 26 έως 29, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2005, T-210/01, General Electric κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5575, σκέψη 42). Επιπλέον, εφόσον το διατακτικό αποφάσεως της Επιτροπής στηρίζεται σε πλείονες άξονες συλλογισμού έκαστος των οποίων θα αρκούσε αφ' εαυτού να στηρίξει το διατακτικό αυτό, επιβάλλεται η ακύρωση της πράξεως αυτής, καταρχήν, μόνον εάν έκαστος των αξόνων αυτών πάσχει έλλειψη νομιμότητας. Στην περίπτωση αυτή, ένα σφάλμα ή άλλη παρανομία που επηρεάζει ένα μόνον άξονα της συλλογιστικής δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, εφόσον το σφάλμα αυτό δεν ασκούσε καθοριστική επιρροή ως προς το διατακτικό στο οποίο κατέληξε το όργανο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσες αποφάσεις Graphischer Maschinenbau κατά Επιτροπής, σκέψεις 49 έως 51, και General Electric κατά Επιτροπής, σκέψη 43).
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθούν, καταρχάς, οι επικρίσεις που διατύπωσε η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο του αντλούμενου από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ, λόγου, σχετικά με τον δεύτερο πυλώνα της Αποφάσεως που αφορά την έλλειψη αναγκαιότητας της επίδικης ενισχύσεως.

64 Το άρθρο αυτό ορίζει ότι μπορούν να θεωρηθούν συμβατές προς την κοινή αγορά:

«α) οι ενισχύσεις για την προώθηση της οικονομικής αναπτύξεως περιοχών, στις οποίες το βιοτικό επίπεδο είναι ασυνήθως χαμηλό ή στις οποίες επικρατεί σοβαρή υποαπασχόληση

[...]

γ) οι ενισχύσεις για την προώθηση της αναπτύξεως ορισμένων οικονομικών δραστηριοτήτων ή οικονομικών περιοχών, εφόσον δεν αλλοιώνουν τους όρους των συναλλαγών κατά τρόπο που θα αντέκειτο προς το κοινό συμφέρον

[...]»

65 Η Επιτροπή, όπως αναφέρει στην αιτιολογική σκέψη 36 της Αποφάσεως, μπορεί να κηρύξει μια ενίσχυση συμβατή προς το άρθρο 87, παράγραφος 3, ΕΚ, μόνον εάν μπορεί να διαπιστώσει ότι η ενίσχυση αυτή συμβάλλει στην επίτευξη ενός από τους προβλεπόμενους στόχους, πράγμα το οποίο δεν θα ήταν δυνατό να επιτευχθεί από τις αποδέκτριες επιχειρήσεις, υπό τις κανονικές συνθήκες της αγοράς, με δικές τους ενέργειες. Με άλλα λόγια, δεν πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα στα κράτη μέλη να καταβάλλουν χρηματικά ποσά που θα βελτίωναν τη χρηματοοικονομική κατάσταση της αποδέκτριας επιχείρησης χωρίς αυτά να είναι αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών του άρθρου 87, παράγραφος 3, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris Holland κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 13, σκέψη 17).

- 66 Δεν μπορεί, συγκεκριμένα, να γίνει δεκτό ότι μια ενίσχυση περιλαμβάνει λεπτομέρειες, ειδικότερα το ποσό της, των οποίων τα περιοριστικά αποτελέσματα υπερβαίνουν αυτό που είναι αναγκαίο ώστε η ενίσχυση να μπορεί να επιτύχει τους στόχους που επιτρέπονται από τη Συνθήκη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 1977, 74/76, Iannelli & Volpi, Συλλογή τόμος 1977, σ. 143, σκέψη 15).
- 67 Από την Απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα της ελλείψεως αναγκαιότητας της ενισχύσεως βάσει, κατ' ουσίαν, δύο αντικειμενικών διαπιστώσεων.
- 68 Η Επιτροπή, πρώτον, τόνισε ότι η ενίσχυση ύψους 3 936 947 εκατομμυρίων ευρώ που κοινοποίησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις 22 Δεκεμβρίου 2003 δεν αφορούσε ούτε ένα νέο επενδυτικό σχέδιο της προσφεύγουσας ούτε τη δημιουργία θέσεων εργασίας, αλλά αποκλειστικά την κατασκευή εγκαταστάσεων παραγωγής σανίδων προσανατολισμένων σωματιδίων, που αποτέλεσε αντικείμενο της κοινοποιήσεως της 22ας Δεκεμβρίου 2000.
- 69 Η Επιτροπή παραθέτει έτσι με τα δικόγραφα της, χωρίς να αντικρουσθεί από την προσφεύγουσα, μια φράση από το σημείο 3.2.2 της κοινοποιήσεως της 22ας Δεκεμβρίου 2003, σύμφωνα με την οποία «όλες οι δυνάμενες να επιχορηγηθούν επενδύσεις περιορίζονται στις αρχικές αιτηθείσες επενδύσεις». Από τα αριθμητικά στοιχεία που περιέχονται στο σημείο 3.3.1 της κοινοποιήσεως αυτής προκύπτει επίσης ότι το ποσόν της επίδικης ενισχύσεως αντιστοιχεί στο 3,5 % του κόστους της αρχικής επενδύσεως, πράγμα που ανεβάζει την ένταση της ενισχύσεως από το 31,5 στο 35 % του εν λόγω κόστους.
- 70 Η Επιτροπή, δεύτερον, έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το επενδυτικό σχέδιο που αφορούσε την κατασκευή μια εγκαταστάσεως παραγωγής σανίδων προσανατολι-

σμένων σωματιδίων υλοποιήθηκε εξ ολοκλήρου από την προσφεύγουσα βάσει της επιτραπέιας επιχορηγήσεως ύψους 35,43 εκατομμυρίων ευρώ, που αντιπροσώπευε ένταση ενισχύσεως 31,5 % του κόστους της επενδύσεως, τούτο δε πολύ πριν τη δεύτερη κοινοποίηση της 22ας Δεκεμβρίου 2003.

71 Δεν αμφισβητείται, έτσι, ότι η προσφεύγουσα συνέχισε τις δραστηριότητές της έχοντας λάβει ενίσχυση εντάσεως μόνο 31,5 % και ότι οι εργασίες για την κατασκευή της προαναφερθείσας εγκαταστάσεως, που άρχισαν τον Φεβρουάριο του 2000, περατώθηκαν οριστικά στα τέλη Ιανουαρίου 2003, ήτοι ένα σχεδόν έτος πριν τη δεύτερη κοινοποίηση.

72 Η Επιτροπή συνήγαγε από τη δεύτερη αυτή περίπτωση ότι η οικονομική δραστηριότητα της Kropoly ήταν αποδοτική ή ότι η επιχείρηση αυτή δεν είχε, εν πάση περιπτώσει, ανάγκη πρόσθετων ενισχύσεων και ότι, σε αυτό το στάδιο, κάθε νέα ενίσχυση θα αποτελούσε ένα απροσδόκητο όφελος για την προσφεύγουσα (αιτιολογική σκέψη 39 της Αποφάσεως).

73 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι η πλήρης υλοποίηση του επίμαχου επενδυτικού σχεδίου προκάλεσε τελικώς πρόσθετες δαπάνες τις οποίες χρειάστηκε να χρηματοδοτήσει με ίδιους πόρους ή με δάνειο και οι οποίες επιδείνωσαν ως εκ τούτου την οικονομική της κατάσταση. Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει συνεπώς ότι η πρόσθετη ενίσχυση των 3936947 ευρώ, που κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 22 Δεκεμβρίου 2003, της ήταν οικονομικά αναγκαία για την πλήρη υλοποίηση του επίμαχου επενδυτικού σχεδίου.

74 Από τα ανωτέρω προκύπτει συνεπώς ότι ορθώς η Επιτροπή θεώρησε, υπό τις περιστάσεις αυτές, ότι η επίδικη ενίσχυση δεν απαιτούσε από τον δικαιούχο ούτε αντιπαροχή ούτε συνεισφορά σε σκοπό κοινού συμφέροντος και ότι επρόκειτο, συνεπώς, για λειτουργική ενίσχυση προοριζόμενη να καλύψει τις τρέχουσες δαπάνες που έπρεπε κανονικά να βαρύνουν την Kropoly, η οποία δεν μπορούσε να επιτραπεί.

- 75 Πρέπει να υπομνησθεί, συναφώς, ότι οι λειτουργικές ενισχύσεις, ήτοι οι ενισχύσεις οι οποίες αποσκοπούν στο να απαλλάξουν μια επιχείρηση από έξοδα που θα έπρεπε κανονικά να επωμιστεί στο πλαίσιο της τρέχουσας διαχείρισής της ή των συνήθων δραστηριοτήτων της, νοθεύουν κατ' αρχήν τις συνθήκες του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, C-156/98, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-6857, σκέψη 30 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 76 Το σύνολο των επιχειρημάτων που προβάλλει η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αναιρέσει το συμπέρασμα που εκτέθηκε στη σκέψη 74 ανωτέρω.
- 77 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι από τη σχετική με τη λήψη αποφάσεων πρακτική της Επιτροπής, όπως αυτή διαγράφεται στις κατευθυντήριες γραμμές, προκύπτει ότι, όπως και για τον χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου, αρκεί, για τον χαρακτηρισμό της αναγκαιότητας μιας ενισχύσεως, να έχει υποβληθεί η εθνική αίτηση χορηγήσεως της ενισχύσεως πριν από την έναρξη της εκτελέσεως του επενδυτικού σχεδίου.
- 78 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν παραθέτει καμία απόφαση της Επιτροπής που να πιστοποιεί την προβαλλόμενη πρακτική και ότι από την εξέταση της Αποφάσεως προκύπτει, αντιθέτως, ότι το σημείο 4.2, τρίτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών αφορά μόνο τη σχετική με τον χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου προϋπόθεση.
- 79 Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, «τα καθεστώτα ενισχύσεως πρέπει να προβλέπουν ότι η αίτηση για ενίσχυση πρέπει να υποβάλλεται πριν από την έναρξη της εκτέλεσης των σχεδίων».

80 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η διάταξη αυτή αναφέρεται σε ένα στοιχείο χρονικής φύσεως και παραπέμπει, συνεπώς, σε μια *ratione temporis* εξέταση, η οποία είναι απολύτως κατάλληλη για την εκτίμηση του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου. Η εκτίμηση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται σε σχέση με την περί επενδύσεως απόφαση της οικείας επιχειρήσεως, η οποία σηματοδοτεί την έναρξη της δυναμικής αυτής διαδικασίας την οποία αποτελεί αναγκαστικά μια επένδυση εκμετάλλευσης όπως αυτή που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα.

81 Όπως διαλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 30 της Απόφάσεως, σκοπός της εφαρμογής του κριτηρίου του σημείου 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών είναι να ελεγχθεί αν η ενίσχυση λειτουργεί ως κίνητρο, χωρίς να καθυστερηθεί υπερβολικά η επένδυση από πλήρη εξέταση όλων των οικονομικών πτυχών της επενδυτικής απόφασης του αποδέκτη της ενισχύσεως, η οποία ενδέχεται να αποδειχθεί πολύ δυσχερής ή/και υπερβολικά χρονοβόρα. Η τελευταία αυτή μέριμνα εξηγεί το ότι η απλή διαπίστωση του ότι η αίτηση ενισχύσεως είναι προγενέστερη της ενάρξεως εκτελέσεως του επενδυτικού σχεδίου χρησιμεύει ως τεκμήριο, κατά την Επιτροπή, σχετικά με τον χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου.

82 Αντιθέτως, το ζήτημα που τίθεται στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς όσον αφορά την περί αναγκαιότητας της ενισχύσεως προϋπόθεση αφορά την εκτίμηση των πραγματικών συνθηκών της υλοποιήσεως του επίμαχου επενδυτικού σχεδίου και την ύπαρξη αντιπαροχής, βαρύνουσας την προσφεύγουσα, που να δικαιολογεί τη χορήγηση της πρόσθετης ενισχύσεως που κοινοποιήθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 2003.

83 Με την επιχειρηματολογία της, η προσφεύγουσα επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να εκτιμηθεί η αντικειμενική και ουσιώδης προϋπόθεση της αναγκαιότητας της ενισχύσεως βάσει ενός αμιγώς τυπικού κριτηρίου, πράγμα το οποίο δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

- 84 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η ερμηνεία που δίδει η Επιτροπή στην έννοια της αναγκαιότητας της ενισχύσεως, αφενός, παραγνωρίζει το γεγονός ότι ήταν υποχρεωμένη, σύμφωνα με τις διατάξεις της ισχύουσας εθνικής νομοθεσίας, να υλοποιήσει το σχέδιο εντός προθεσμίας 36 μηνών, ήτοι πριν από την 1η Ιανουαρίου 2005, διότι άλλως θα έχανε το σύνολο της ενισχύσεως, και, αφετέρου, ισοδυναμεί με άρνηση της νομολογίας του Πρωτοδικείου, η οποία προβλέπει τη δυνατότητα εγκρίσεως αυξήσεως της ήδη χορηγηθείσας ενισχύσεως.
- 85 Δεν αμφισβητείται ότι, μετά την εκ μέρους κράτους μέλους κοινοποίηση σχεδίου ενισχύσεως και την εκ μέρους της Επιτροπής έγκριση του σχεδίου αυτού, το κράτος αυτό έχει τη δυνατότητα να κοινοποιήσει σχέδιο για τη χορήγηση νέας ενισχύσεως υπέρ της αποδέκτριας επιχειρήσεως ή να τροποποιήσει την ήδη χορηγηθείσα σ' αυτήν (απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 2002, T-212/00, Nuove Industrie Molisane κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-347, σκέψη 47, και προαναφερθείσα διάταξη Kronoply κατά Επιτροπής, σκέψη 50). Η νέα αυτή κοινοποίηση υπόκειται στον έλεγχο της Επιτροπής, η οποία, αφού ελέγξει τη συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 87, παράγραφοι 2 και 3, ΕΚ, μπορεί να κηρύξει την ενίσχυση συμβατή προς την κοινή αγορά (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα απόφαση Nuove Industrie Molisane κατά Επιτροπής, σκέψη 46).
- 86 Η Επιτροπή, όχι μόνο δεν αρνείται αυτή την αναγνωριζόμενη στα κράτη μέλη δυνατότητα, αλλά αναφέρεται ρητώς σε αυτή στην αιτιολογική σκέψη 24 της Αποφάσεως. Η Επιτροπή δέχεται σαφώς ότι μπορούν να σωρευθούν περισσότερες ενισχύσεις για ένα και το αυτό επενδυτικό σχέδιο, υπό την προϋπόθεση ότι εκάστη αυτών μπορεί να θεωρηθεί συμβατή προς την κοινή αγορά και ότι συνεπώς πληρούται η προϋπόθεση περί αναγκαιότητας της ενισχύσεως.
- 87 Επιπλέον, όπως ορθώς τονίζει η Επιτροπή με τα δικόγραφα της, το γεγονός ότι εθνική νομοθεσία προβλέπει ότι ένα σχέδιο πρέπει να υλοποιηθεί εντός ορισμένης προθεσμίας δεν συνεπάγεται αυτομάτως την απώλεια της δυνατότητας να ζητηθεί και να εγκριθεί, μετά τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας, αύξηση της ήδη χορηγηθείσας για το εν λόγω σχέδιο ενισχύσεως.

- 88 Μπορεί συνεπώς να υποτεθεί ότι ένα κράτος μέλος κοινοποιεί στην Επιτροπή, μετά τη λήξη της προθεσμίας που ορίζει η εθνική νομοθεσία, πρόσθετη ενίσχυση για συγκεκριμένο σχέδιο του οποίου η εκτέλεση προκάλεσε, λόγω απρόβλεπτων εξωτερικών παραγόντων, πρόσθετες δαπάνες.
- 89 Εναπόκειται στην Επιτροπή, σε μια τέτοια κατάσταση, να καθορίσει αν η κοινοποιηθείσα πρόσθετη ενίσχυση μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη, για τις περιφερειακές ενισχύσεις που εμπίπτουν στο πολυτομεακό πλαίσιο, το εφαρμοστέο ανώτατο όριο μέγιστης εντάσεως της ενισχύσεως.
- 90 Εν προκειμένω, η Επιτροπή ορθώς περιορίστηκε στη διαπίστωση του ότι το επίμαχο επενδυτικό σχέδιο είχε πλήρως εκτελεσθεί από την προσφεύγουσα μέσω της αρχικώς εγκριθείσας ενισχύσεως και πριν από την κοινοποίηση της επίδικης ενισχύσεως.
- 91 Πρέπει, συγκεκριμένα, να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι η υλοποίηση του επίμαχου επενδυτικού σχεδίου και συνεπώς η υλοποίηση ενός από τους σκοπούς του άρθρου 87, παράγραφος 3, ΕΚ είχε προκαλέσει επιπλέον κόστος και ότι η σχεδιαζόμενη αύξηση της αρχικής ενισχύσεως κατά ποσό 3 936 947 ευρώ, που κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή στις 22 Δεκεμβρίου 2003, αποσκοπούσε εν μέρει ή εξ ολοκλήρου στην αντιστάθμιση αυτού του επιπλέον κόστους και έπρεπε, κατά το μέτρο αυτό, να θεωρηθεί αναγκαία.

92 Η προσφεύγουσα περιορίζεται να ισχυρισθεί ότι πρέπει να επιτρέπεται η πρόσθετη ενίσχυση υπέρ επενδυτικού σχεδίου σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω:

- η Επιτροπή προέβη, με την απόφασή της περί κηρύξεως ως συμβατής της αρχικής ενισχύσεως, σε εσφαλμένη αξιολόγηση της σχετικής αγοράς προϊόντων,

- επιδιώκεται μια ομοιόμορφη πρακτική εγκρίσεως των ενισχύσεων όσον αφορά την αγορά αυτή,

- η εθνική διοικητική διαδικασία που αφορά την αρχική αίτηση ενισχύσεως δεν έχει ακόμη περατωθεί.

93 Πρέπει να τονισθεί, αφενός, ότι ο υποθετικός ισχυρισμός περί της εκ μέρους της Επιτροπής εσφαλμένης αξιολογήσεως της σχετικής αγοράς προϊόντων αντιφάσκει προς τον ισχυρισμό περί ακρίβειας των στοιχείων που παρέσχον οι γερμανικές αρχές και βάσει των οποίων εκδόθηκε η απόφαση 3ης Ιουλίου 2001. Αφετέρου, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας που υπενθυμίστηκαν στην προηγούμενη σκέψη είναι αλυσιτελείς όσον αφορά την προϋπόθεση περί αναγκαιότητας της ενισχύσεως, όπως αυτή ορίστηκε στις σκέψεις 65 και 66 ανωτέρω.

94 Από τη δικογραφία προκύπτει, στην πραγματικότητα, ότι η κοινοποίηση της επίδικης ενισχύσεως αποσκοπούσε απλώς στο να επιτευχθεί ένταση ενισχύσεως 35 %, που αντιστοιχούσε στην αρχική αίτηση ενισχύσεως, καθόσον η προσφεύγουσα δεν είχε προδήλως αποδεχθεί τον καθορισμό συντελεστή 0,75 για τον παράγοντα «κατάσταση του ανταγωνισμού», ενώ η Επιτροπή είχε εγκρίνει συντελεστή 1, όσον αφορά το

κοινοποιηθέν σχέδιο ενισχύσεως υπέρ της ανταγωνίστριας επιχείρησης Glunz AG, με την απόφασή της περί της ενισχύσεως υπέρ της εν λόγω επιχείρησης, που εκδόθηκε μερικές εβδομάδες αργότερα από την απόφαση της 3ης Ιουλίου 2001.

- 95 Η προσφεύγουσα επικρίνει, τρίτον, τον χαρακτηρισμό της επίδικης ενισχύσεως ως λειτουργικής, στηριζόμενη, κατ' ουσίαν, στο κείμενο της κοινοποίησης της 22ας Δεκεμβρίου 2003.
- 96 Πρέπει, ωστόσο, να τονιστεί ότι το γεγονός και μόνον ότι η κοινοποίηση ενός κράτους μέλους «αφορά» μια περιφερειακή επενδυτική ενίσχυση δεν σημαίνει ότι το επίμαχο μέτρο δεν μπορεί να αποτελεί λειτουργική ενίσχυση.
- 97 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, για την εφαρμογή του συστήματος ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων, όπως προκύπτει από το άρθρο 88 ΕΚ και τη σχετική με αυτό νομολογία, αρμόδια είναι η Επιτροπή και ότι αυτή έχει, για την εφαρμογή του άρθρου 87 παράγραφος 3, ΕΚ, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της οποίας η άσκηση συνεπάγεται εκτιμήσεις οικονομικής και κοινωνικής φύσεως που πρέπει να πραγματοποιούνται σε κοινοτικό πλαίσιο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1991, C-303/88, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1433, σκέψη 34, και Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 75 ανωτέρω, σκέψη 67).
- 98 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έκρινε, ορθώς, ότι η προϋπόθεση περί της αναγκαιότητας της ενισχύσεως δεν πληρούτο και ότι η επίδικη ενίσχυση έπρεπε να χαρακτηριστεί ως λειτουργική ενίσχυση, δεδομένου ότι είχε χορηγηθεί χωρίς να απαιτηθεί αντιπαροχή από τον δικαιούχο και είχε ως στόχο να βελτιώσει την ταμειακή κατάσταση της εκμετάλλευσής.

- 99 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή κατέληξε εσφαλμένα στην έλλειψη αναγκαιότητας της ενισχύσεως.
- 100 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν υποθεθεί ότι κακώς η Επιτροπή θεώρησε ότι η επίδικη ενίσχυση δεν πληρούσε την προϋπόθεση περί κινήτρου, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υποθέσεως που χαρακτηρίζονται από την κοινοποίηση πρόσθετης ενισχύσεως για ένα επενδυτικό σχέδιο που έχει ήδη εγκριθεί και που αποτελούν ένα άρρηκτο οικονομικό σύνολο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 59 έως 62 ανωτέρω, η Απόφαση εξακολουθεί να στηρίζεται αποκλειστικά στην βάση της διαπίστωσης της έλλειψης αναγκαιότητας της ενισχύσεως.
- 101 Κατά συνέπεια ο αντλούμενος από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ, και των κατευθυντηρίων γραμμών λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την ύπαρξη προδήλων πλανών της Επιτροπής κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 102 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι, στην αιτιολογική σκέψη 22 της Αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει εσφαλμένα ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας Ν 813/2000, αναγνώρισε την ορθότητα των στοιχείων που παρέσχε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και δέχθηκε τα συμπεράσματα που αυτή συνήγαγε όσον αφορά τη σχετική αγορά. Από την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001

προκύπτει σαφώς ότι αυτή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν ήταν σύμφωνες όσον αφορά το αν η επένδυση είχε πραγματοποιηθεί σε παρακαμάζουσα αγορά ή όχι.

103 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, δεύτερον, ότι είναι ανακριβής η περιεχόμενη επίσης στην αιτιολογική σκέψη 22 της Απόφασης, αναφορά στο ότι η απόφαση της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2001 έγινε δεκτή από τη Γερμανία και την προσφεύγουσα. Το γεγονός ότι δεν ασκήθηκε προσφυγή κατά της εν λόγω απόφασης με την οποία η ενίσχυση κηρύχθηκε απολύτως συμβατή δεν μπορεί να θεωρηθεί αποδοχή, δεδομένου ότι η προσφυγή θα ήταν απαράδεκτη λόγω έλλειψης εννόμου συμφέροντος. Επιπλέον, η προσφεύγουσα είχε τη νομική υποχρέωση, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, να υλοποιήσει το σχέδιο, όπως αυτό κοινοποιήθηκε, εντός 36 μηνών μετά την έγκριση από την Επιτροπή.

104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, τρίτον, ότι η Επιτροπή αναφέρει λανθασμένα στην Απόφαση ότι της είχε ήδη απορρίψει ένταση ενισχύσεως 35 %. Κατά την προσφεύγουσα, η διαφορά μεταξύ της εντάσεως ενισχύσεως 31,5 % που επετράπη με την απόφαση της 3ης Ιουλίου 2001 και της εντάσεως ενισχύσεως του 35 % που προκύπτει από την ορθή εφαρμογή του πολυτομεακού πλαισίου δεν είχε ακόμη αποτελέσει αντικείμενο διαδικασίας κρατικής ενισχύσεως πριν από την κοινοποίηση της 22ας Δεκεμβρίου 2003 και μόνο με την Απόφαση η Επιτροπή αρνήθηκε ένταση ενισχύσεως (αθροιστικά) 35 %.

105 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, τέταρτον, ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου και, επομένως, του αν η αίτηση ενισχύσεως υποβλήθηκε πριν από την έναρξη της εκτελέσεως του σχεδίου, η Επιτροπή δεν αναφέρει ούτε καν μία φορά, στην Απόφαση, την ημερομηνία της αίτησής της για ενίσχυση, ήτοι την 28η Ιανουαρίου 2000. Η Επιτροπή βασίζεται ως εκ τούτου σε ελλιπή στοιχεία.

- 106 Η προσφεύγουσα συνάγει το συμπέρασμα ότι, αν η Επιτροπή είχε διαπιστώσει ορθώς τα πραγματικά περιστατικά, θα είχε καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα και ότι οι πρόδηλες πλάνες στις οποίες αυτή υπέπεσε στο πλαίσιο της διαπιστώσεως των πραγματικών περιστατικών δικαιολογούν, αυτές και μόνο, την ακύρωση της Αποφάσεως.
- 107 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 108 Από τη νομολογία προκύπτει ότι δεν είναι αρκετό, για να προκαλέσει την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, να αποδειχθεί ότι αυτή είναι πλημμελής λόγω πλάνης περί τα πραγματικά περιστατικά, είναι επί πλέον απαραίτητο η πλάνη αυτή να είχε αντίκτυπο στο περιεχόμενο της ίδιας της πράξεως ή, με άλλα λόγια, ελλείψει της πλάνης αυτής, η πράξη να μπορούσε να ήταν διαφορετική (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1995, T-163/94 και T-165/94, NTN Corporation και Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-1381, σκέψη 115 της 28ης Οκτωβρίου 2004, T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2004, σ. II-3663, σκέψη 167, και της 14ης Μαρτίου 2007, T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. II-669, σκέψη 66).
- 109 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε στις τέσσερις πλάνες περί τα πραγματικά περιστατικά που προέβαλε η προσφεύγουσα, το συμπέρασμα σχετικά με την έλλειψη της αναγκαιότητας της ενισχύσεως εξακολουθούσε να είναι βάσιμο εν όψει των στοιχείων που υπενθυμίστηκαν στις σκέψεις 68 έως 74 ανωτέρω.

- 110 Οι τέσσερις προβαλλόμενες πλάνες περί τα πράγματα στις οποίες υπέπεσε η Επιτροπή με την Απόφαση, που συνίστανται στην αναφορά στην αναγνώριση της ορθότητας των στοιχείων που παρέσχε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στην αναφορά στην αποδοχή της αποφάσεως της 3ης Ιουλίου 2001, στην αναφορά στην απόρριψη εντάσεως ενισχύσεως 35% και στην έλλειψη μνείας της ακριβούς ημερομηνίας υποβολής της αρχικής αιτήσεως ενισχύσεως, ουδόλως πράγματι επηρεάζουν το ανωτέρω συμπέρασμα και τη συνακόλουθη κήρυξη της επίδικης ενισχύσεως ως ασύμβατης.
- 111 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο υπό κρίση λόγος πρέπει να απορριφθεί ως, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελής.

Επί του λόγου που αντλείται από την ύπαρξη προδήλων πλανών της Επιτροπής κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και από κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 112 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή προδήλως εκτίμησε εσφαλμένα το κριτήριο του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου, δεδομένου ότι παρέλειψε να εξετάσει το κριτήριο του σημείου 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών και να λάβει υπόψη το γεγονός ότι ήταν υποχρεωμένη, βάσει των εθνικών νόμων που είχε εγκρίνει η Επιτροπή, να υλοποιήσει το σχέδιο μέσα σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Στην Απόφαση, η Επιτροπή έρχεται σε αντίφαση, επιπλέον, προς τη νομολογία του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία είναι δυνατή η χορήγηση άλλης ενισχύσεως ή η τροποποίηση ήδη χορηγηθείσας ενισχύσεως.

- 113 Η Επιτροπή παρέλειψε επίσης να κάνει χρήση της εξουσία της εκτιμήσεως, την οποία επιβεβαιώνει το Πρωτοδικείο με την προπαρατεθείσα νομολογία και την οποία παρέχει το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999.
- 114 Η Επιτροπή, περιοριζόμενη στο να στηρίζει το σύνολο της Αποφάσεως στο γεγονός και μόνον ότι το σχέδιο είχε υλοποιηθεί με ένταση ενισχύσεως 31,5 % προτού περιέλθει σε αυτή η κοινοποίηση της Γερμανίας, άφησε να διαφανεί η πρόθεσή της να καταλήξει σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα, στηρίζοντας την Απόφαση αποκλειστικά σε πραγματικές περιστάσεις, χωρίς να τις χαρακτηρίσει ή να τις εκτιμήσει από νομική άποψη. Η παράλειψη της εξέτασης του κριτηρίου του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου είχε προφανώς ως σκοπό να καταστήσει δυνατό το συμπέρασμα της ελλείψεως του χαρακτήρα αυτού. Αυτό πρέπει να θεωρηθεί κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής.
- 115 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 116 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται από την ύπαρξη προδήλων πλανών εκτιμήσεως, από την εξέταση της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφεύγουσα αναπτύσσει συναφώς μια επιχειρηματολογία την οποία προέβαλε ήδη προς στήριξη των λόγων που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 9 του κανονισμού 659/1999, καθώς και από παράβαση του άρθρου 87 ΕΚ και των κατευθυντηρίων γραμμών.

- 117 Όπως όμως αναφέρθηκε ανωτέρω, οι δύο τελευταίοι αυτοί λόγοι δεν μπορούν να στηρίξουν ακύρωση της Αποφάσεως.
- 118 Όσον αφορά τον αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας λόγο, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι «η παράλειψη της εξέτασης του κριτηρίου του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου είχε προφανώς ως σκοπό να καταστήσει δυνατό το συμπέρασμα της ελλείψεως του χαρακτήρα αυτού» και ότι «αυτό πρέπει να θεωρηθεί κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής».
- 119 Από απλή ανάγνωση της Αποφάσεως προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος στηρίζεται σε εσφαλμένη παραδοχή, υπό την έννοια ότι η Επιτροπή εξέτασε πράγματι την προϋπόθεση περί του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου, εξηγώντας γιατί οι ιδιάζουσες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως καθιστούσαν δυνατό τον αποκλεισμό του τεκμηρίου του σημείου 4.2 των κατευθυντηρίων γραμμών και τη συναγωγή του συμπεράσματος της ελλείψεως του χαρακτήρα της ενισχύσεως ως κινήτρου.
- 120 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή διέπραξε, εν προκειμένω, κατάχρηση εξουσίας.

- 121 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και ότι η προσφυγή πρέπει συνεπώς να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 122 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) Καταδικάζει την Kronoply GmbH & Co. KG στα δικαστικά έξοδα.

Βηλαράς

Prek

Ciucă

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιανουαρίου 2009.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Το ιστορικό της διαφοράς	II - 5
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων	II - 9
Σκεπτικό	II - 10
Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ	II - 11
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 11
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 12
Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση των διατάξεων του κανονισμού 659/1999	II - 15
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 15
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 15
Επί του λόγου που αντλείται από παράβαση των άρθρων 87, παράγραφος 3, στοιχεία α' και γ', ΕΚ και 88 ΕΚ, καθώς και των κατευθυντηρίων γραμμών	II - 17
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 17
— Ως προς το αν η ενίσχυση έχει τον χαρακτήρα κινήτρου	II - 17
— Επί της απουσίας αναγκαιότητας	II - 19
— Επί του χαρακτηρισμού της ενισχύσεως ως λειτουργικής	II - 20
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 21
— Επί του παραδεκτού του λόγου	II - 21
— Επί του βασίμου του λόγου	II - 22
Επί του λόγου που αντλείται από την ύπαρξη προδήλων πλανών της Επιτροπής κατά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών	II - 33
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 33
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 35
	II - 41

Επί του λόγου που αντλείται από την ύπαρξη προδηλών πλανών της Επιτροπής κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και από κατάχρηση εξουσίας	II - 36
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 36
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 37
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 39